

Sygn. akt I C 2503/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lutego 2018 r.

Sąd Rejonowy w S. Wydział I Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący: SSR Grzegorz Markiewicz

Protokolant: Ewa Morawska

po rozpoznaniu w dniu 2 lutego 2018 r. w S.

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W.

przeciwko R. P.

o **zapłatę**

I. oddala powództwo,

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 120 zł (stu dwudziestu złotych) tytułem kosztów postępowania.

SSR Grzegorz Markiewicz

Sygn. akt I C 2503/17

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. wniósł przeciwko pozwanemu R. P. pozew o zapłatę kwoty 215,72 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 26 października 2016 r. do dnia zapłaty, a nadto o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów sądowych w kwocie 30 zł, kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 270 zł i 0,30 zł tytułem opłaty manipulacyjnej.

W uzasadnieniu wskazał, że na mocy umowy cesji z 24 października 2016 r. nabył od (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. wierzytelność wobec pozwanego o zapłatę zaległej składki ubezpieczeniowej z tytułu ubezpieczenia OC pojazdu marki F. (...) o nr rej. (...), potwierdzonego polisą nr (...) -A. Wskazał, że na dochodzoną pozew kwotę składa się kwota 192 zł tytułem zaległej składki i kwota 23,72 zł tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie tej składki za okres od 5 marca 2015 r. do 25 października 2016 r.

Nakazem zapłaty, wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 20 lutego 2017 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany wywiódł sprzeciw od powyższego orzeczenia, wnosząc o oddalenie powództwa, podnosząc jednocześnie, że od 1 marca 2015 r. nie jest już właścicielem oznaczonego pozew pojazdu, a przy tym o jego zbyciu zawiadomił ubezpieczyciela. Zanegował ponadto legitymację czynną powoda.

Postanowieniem z 17 lipca 2017 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w S..

W piśmie z 12 października 2017 r. powód podtrzymał uprzednio prezentowane wcześniej stanowisko, składając jednocześnie szereg dokumentów, mających świadczyć o tym, że pozostaje czynnie legitymowany w sprawie.

W piśmie z dnia 17 stycznia 2018 r. powód podtrzymał wcześniejsze stanowisko w sprawie, wskazując, że nawet uznając za prawdziwe twierdzenia pozwanego o tym, że w dniu 1 marca 2015 r. sprzedał sporny pojazd, to nie wykazał, aby zawiadomił o tym fakcie ubezpieczyciela, stąd z mocy art. 32 ust. 4 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych pozostaje zobowiązany solidarnie z nabywcą tego samochodu do zapłaty oznaczonej pozwem drugiej raty składki ubezpieczeniowej.

W piśmie procesowym z 1 lutego 2018 r. pozwany podtrzymał uprzednio prezentowaną argumentację.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Właścicielem samochodu marki F. (...) o nr rej. (...) pozostawał M. D., który w dniu 4 września 2014 r. zawarł z (...) Spółką Akcyjną V. (...) z siedzibą w W. (dalej InterRisk) umowę ubezpieczenia OC tego pojazdu na okres od 5 września 2014 r. do 4 września 2015 r. Łączną składkę ubezpieczeniową w zakresie OC ustalano na 424 zł (dodatkowo M. D. zawarł umowę ubezpieczenia w zakresie (...) ze składką ubezpieczeniową w kwocie 24 zł), przy czym pierwsza w kwocie 232 zł (oraz 24 zł tytułem ubezpieczenia (...)) została zapłacona gotówką w dniu zawarcia umowy, zaś druga w kwocie 192 zł miała zostać zapłacona do 4 marca 2015 r. Zawarcie wskazanej umowy stwierdzono polisą seria KM-E/P nr (...).

Dowód:

- polisa seria KM-E/P nr (...) k. 35-36,
- oferta k. 37,

W dniu 17 lutego 2015 r. M. D. zbył samochód marki F. (...) o nr rej. (...) na rzecz R. P.. M. D. przekazał R. P. polisę seria KM-E/P nr (...), potwierdzającą ubezpieczenie tego pojazdu w zakresie OC. M. D. zawiadomił InterRisk o sprzedaży tego pojazdu R. P..

Dowód:

- zawiadomienie o zbyciu pojazdu z 18.02.2015 r. k. 33,
- umowa sprzedaży z 17.02.2015 r. k. 34,
- przesłuchanie pozwanego R. P. k. 92v-93,

W dniu 1 marca 2015 r. R. P. zbył samochód marki F. (...) o nr rej. (...) na rzecz P. S..

W tym czasie R. P. zajmował się handlem samochodami używanymi. W związku z tym wielokrotnie korzystał z usług brokera ubezpieczeniowego, współpracującego m.in. z InterRisk, a posiadającego swoje stoisko w budynku Starostwa Powiatowego w S., w zakresie zawierania umów ubezpieczenia OC różnych samochodów. Wskazanemu brokerowi ubezpieczeniowemu każdorazowo zgłaszał również okoliczność sprzedaży samochodów, a ten przyjmował takie zgłoszenia i zobowiązywał się do przekazania takiej informacji właściwemu towarzystwu ubezpieczeniowemu, w którym dany pojazd pozostawał ubezpieczony w zakresie OC. W związku z zawarciem umowy sprzedaży samochodu marki F. (...) o nr rej. (...), R. P. udał się do tego samego brokera ubezpieczeniowego, któremu zgłosił okoliczność sprzedaży tego pojazdu. Wskazany broker sporządził kopię umowy sprzedaży z 1 marca 2015 r. R. P. pozostawał przeświadczony, że w sposób prawidłowy zgłosił okoliczność sprzedaży powyższego pojazdu towarzystwu ubezpieczeniowemu, w którym samochód F. (...) o nr rej. (...) pozostawał ubezpieczony w zakresie OC. Po tym zdarzeniu InterRisk nie wzywało go do zapłaty drugiej składki ubezpieczeniowej w kwocie 192 zł, a dotyczącej tego pojazdu i płatnej do 4 marca 2015 r.

Dowód:

- umowa sprzedaży z 1.03.2015 r. k. 89,

- przesłuchanie pozwanego R. P. k. 92v-93,

W dniu 24 października 2016 r. (...) Spółka Akcyjna we W. zawarł z InterRisk umowę sprzedaży wierzytelności, obejmującej m.in. wierzytelność o zapłatę składki ubezpieczeniowej w kwocie 192 zł, stwierdzonej polisą seria KM-E/P nr (...).

Dowód:

- płyta DVD k. 40,

- umowa sprzedaży wierzytelności z 24.10.2016 r. k. 41-46,

- odpisy z rejestru przedsiębiorców KRS k. 47-49, 50-55, 56-59,

- potwierdzenie przelewu k. 60.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Podstawę prawną zgłoszonego pozwem żądania stanowiły przepisy art. 805 § 1 k.c. i art. 31 ust. 1 i art. 32 ust. 4 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 392 – dalej u.f.g.). Oceny prawnej zgłoszonego pozwem roszczenia dokonywać należało, przy uwzględnieniu przepisu art. 509 § 1 i 2 k.c.

Zgodnie z art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swojego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Stosownie z kolei do art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych – w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia objętej sporem umowy ubezpieczenia OC – w razie przejścia lub przeniesienia prawa własności pojazdu mechanicznego, którego posiadacz zawarł umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, na posiadacza pojazdu, na którego przeszło lub zostało przeniesione prawo własności, przechodzą prawa i obowiązki poprzedniego posiadacza wynikające z tej umowy. Umowa ubezpieczenia OC ulega rozwiązaniu z upływem okresu, na który została zawarta, chyba że posiadacz, na którego przeszło lub zostało przeniesione prawo własności, wypowie ją na piśmie. W przypadku wypowiedzenia umowy ubezpieczenia OC, ulega ona rozwiązaniu z dniem jej wypowiedzenia. Przepisów art. 28 nie stosuje się. Zgodnie z art. 32 ust. 1 cytowanej ustawy posiadacz pojazdu mechanicznego, który przeniósł prawo własności tego pojazdu, jest obowiązany do przekazania posiadaczowi, na którego przeniesiono prawo własności pojazdu, potwierdzenia zawarcia umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych oraz do powiadomienia na piśmie zakładu ubezpieczeń, w terminie 14 dni od dnia przeniesienia prawa własności pojazdu, o fakcie przeniesienia prawa własności tego pojazdu i o danych posiadacza, na którego przeniesiono prawo własności pojazdu. Stosownie do art. 32 ust. 2 tej samej ustawy dane posiadacza, o których mowa w ust. 1, obejmują:

1. imię, nazwisko, adres zamieszkania i numer PESEL, o ile został nadany lub
2. nazwę, siedzibę i numer REGON.

Zgodnie z art. 32 ust. 4 powyższej ustawy posiadacz pojazdu mechanicznego, na którego przeniesiono prawo własności pojazdu ponosi odpowiedzialność wobec zakładu ubezpieczeń za zapłatę składki należnej za okres od dnia, w którym

nastąpiło przeniesienie na niego prawa własności pojazdu. Posiadacz pojazdu mechanicznego, który przeniósł prawo własności tego pojazdu, ponosi solidarną odpowiedzialność z posiadaczem pojazdu, na którego przeniesiono prawo własności pojazdu, za zapłatę składki należnej zakładowi ubezpieczeń za okres od dnia przeniesienia prawa własności do dnia powiadomienia przez niego zakładu ubezpieczeń o okolicznościach, o których mowa w ust. 1.

Ustalenia w zakresie stanu faktycznego sprawy Sąd poczynił na podstawie ujawnionych w sprawie dowodów z dokumentów, których autentyczności i mocy dowodowej nie zakwestionowała w sposób skuteczny żadna ze stron, a które przy tym nie wzbudziły wątpliwości Sądu. Ustalenia faktyczne w sprawie Sąd poczynił nadto na podstawie dowodu z przesłuchania R. P. w charakterze strony, oceniając je za wiarygodne.

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, sprzeciwiał się uznaniu za wykazane tego, że pozwany R. P. pozostawał zobowiązany wobec InterRisk do zapłaty spornej składki ubezpieczeniowej w kwocie 192 zł, a tym samym, aby powód na mocy umowy sprzedaży wierzytelności z 24 października 2016 r. nabył wskazaną wierzytelność wobec pozwanego. Powód złożonymi w sprawie dokumentami (k. 33, 34, 35-36 i 37) wykazał, że poprzedni właściciel samochodu marki F. (...) o nr rej. (...) – M. D. – zawarł z InterRisk umowę ubezpieczenia OC tego pojazdu, obejmującą okres od 5 września 2014 r. do 4 września 2015 r., po czym w dniu 17 lutego 2015 r. zbył ten pojazd na rzecz pozwanego. Powyższe jednakże nie mogło, przy uwzględnieniu przepisów art. 31 ust. 1 u.f.g. i art. 32 ust. 4 u.f.g., skutkować uznaniem, że po stronie pozwanego zaistniał obowiązek zapłaty II składki ubezpieczeniowej w kwocie 192 zł (k. 35). Kształtując takie stanowisko Sąd miał na względzie zarówno okoliczność zbycia powyższego pojazdu przez pozwanego w dniu 1 marca 2015 r., a zatem jeszcze przed datą wymagalności II składki ubezpieczeniowej, co pozwany wykazał składając poświadczony za zgodność z oryginałem przez reprezentującego go w sprawie adwokata odpis umowy sprzedaży z 1 marca 2015 r. (k. 89), z drugiej zaś okoliczność zgłoszenia sprzedaży tego pojazdu brokerowi ubezpieczeniowemu, świadczącemu usługi w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego także na rzecz InterRisk, co zostało wykazane uznanym za wiarygodny dowodem z przesłuchania pozwanego (k. 92v-93). Skoro pozwany wykazał, że przed datą wymagalności II składki ubezpieczeniowej zbył pojazd na rzecz innej osoby, to brak było podstaw dla obciążenia go obowiązkiem zapłaty tej składki po myśli art. 31 ust. 1 u.f.g. Wobec jednocześnie uznania za wiarygodną relacji pozwanego, że zgłosił wskazanemu uprzednio brokerowi ubezpieczeniowemu okoliczność zbycia spornego pojazdu na rzecz innej osoby, to w sprawie nie zaistniała również podstawa dla obciążenia go solidarną z nabywcą tego pojazdu – P. S. (k. 89) – odpowiedzialnością za zapłatę spornej składki ubezpieczeniowej po myśli art. 32 ust. 4 u.f.g. W ocenie Sądu InterRisk uprawniony pozostawał do obciążenia nieuiszczoną częścią składki ubezpieczeniowej (II rata) nabywcy spornego pojazdu – P. S., nie zaś pozwanego. Bacząc na powyższe, należało uznać, że powód nie wykazał tego, aby pozwany pozostawał wobec niego zobowiązany do zapłaty objętej pozwem należności.

W tym stanie rzeczy należało orzec, jak w pkt I wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., przy uwzględnieniu przepisu art. 108 § 1 k.p.c. Pozwany okazał się wygrywającym sprawę w całości, co uzasadniało obciążenie powoda poniesionymi przez pozwanego kosztami procesu. Na poniesione przez pozwanego koszty procesu złożyła się jedynie kwota 120 zł tytułem wynagrodzenia adwokata, ustalonego zgodnie z § 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).

Mając na względzie powyższe Sąd orzekł jak w pkt II wyroku.

SSR Grzegorz Markiewicz